

[Økonomiministeren.]

for at oprette flere råd med næsten samme medlemskreds og stort set samme opgave. Men det er jo til syvende og sidst et praktisk spørgsmål, og jeg håber da, at vi, når forslaget bliver fremsat, kan debattere den mest fornuftige, praktiske fremgangsmåde for at skabe en sådan fastere kontakt mellem organisationer og regering, debattere det på en nogenlunde lidenskabsløs måde uanset de overskrifter, der i går og i dag har været derom i visse aviser.

Jeg skal slutte med et par bemærkninger om EF-samarbejdet, særlig på det valutatiske område. Hr. Poul Westergaard sagde bl. a., at valutaarbejdet, som det foregår inden for den såkaldte slange, for det første ikke havde meget med EF at gøre, og for det andet kun ville holde, så længe Tyskland var interesseret deri. Det sidste er vel rigtigt i den forstand, at Tyskland jo er det eneste store land, der deltager i samarbejdet, men der er bestemt ingen grund til at tro, at Tyskland skulle ønske at afbryde det. Tyskland har tværtimod ved mange lejligheder fremhævet sin store interesse i, at dette samarbejde består, og at det fortsætter, og har jo også i denne sammenhæng udtrykt sin vilje til i givet fald — hvis det skulle blive nødvendigt — at støtte Danmarks fortsatte deltagelse i dette samarbejde.

Hvad det spørgsmål angår, hvad det har med EF at gøre, så er det jo rigtigt, at der i øjeblikket kun er fem af de ni EF-lande, som er med. Der er meget, der tyder på, at Frankrig har fortrudt, at man forlod samarbejdet i januar og lod francen flyde. Frankrig har nu stillet forslag, der skulle gøre det muligt for francen at vende tilbage i valuta-samarbejdet, og det er et forslag, som de fem nuværende slangelande har modtaget med principiel velvilje, også Danmark, men jeg må nok sige, at vi alle fem er enige om, at vi ikke for enhver pris ønsker dette samarbejde udvidet. Vi ønsker det nemlig ikke udvidet for den pris, at samarbejdet bliver udvandet og bliver ineffektivt og mindre stabilt, end det er nu.

Jeg vil gerne tilføje, at det årsmøde i Verdensbanken og Den internationale Valutafond i Washington, som jeg har deltaget i de sidste dage, gav også et stærkt indtryk af, at valutasamarbejdet inden for den euro-

pæiske såkaldte slange er en meget stabiliserende faktor i den internationale valutasituation som helhed, en af de meget få stabiliserende faktorer, der findes på det område, der jo ellers er præget af mangel på stabilitet.

Jeg vil gerne understrege, hvad hr. Stetter sagde, at valutasamarbejdet inden for EF også vil være af betydning, når det gælder om at kanalisere oliepenge tilbage til de lande, der har underskud på betalingsbalancerne på grund af de højere oliepriser. Fælles EF-låntagning hos de olieproducerende lande vil være et vigtigt led i sådanne bestræbelser, og det blev på årsmødet i Washington fremhævet fra mange sider, at der måtte gøres anstrengelser også af andre internationale organisationer for at bistå ved denne kanalisering, der ikke kan klares alene af det private bankvæsen. Der blev stillet et engelsk forslag om, at olielån skulle kunne optages gennem Valutafonden, ikke bare til brug for udviklingslandene, men også for de industrialiserede lande. Dette forslag blev på dansk initiativ støttet i en fællesnordisk udtalelse i tirsdags.

Arbejds- og boligministeren (*Johan Philip-
sen*):

Et af hr. Kjeld Olesens spørgsmål lød: „Hvorfor placeres ikke flere ATP-midler i ansvarlig kapital?“ Jeg har fået et næsten ligelydende spørgsmål forelagt engang i foråret fra Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund, og jeg kan om dette forhold oplyse følgende:

I formålsparagraffen for ATP-fonden er der en meget stærk understregning af betryggende sikkerhed, midlernes realværdi og højest mulig forrentning, men der er da i øvrigt i formålsparagraffens stk. 4 åbnet mulighed for, at 15 pct. af midlerne kan anvendes til aktiekøb, placering i investeringsforeninger eller placering i fast ejendom, som fonden selv ejer. Der var i foråret placeret 7,3 pct. i aktier, der er i øjeblikket placeret 8 pct., og så er der derudover placeret ca. 20 pct. i obligationer, der dækker det egentlige erhvervsliv. Det er altså en stigende procentandel — og selvfølgelig meget stærkt stigende absolutte tal — der er anbragt i de midler, som hr. Kjeld Olesen efterlyser.

Det er jo arbejdsmarkedets topfolk, der er